

Väliaikainen versio

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

18 päivänä marraskuuta 2021(*)

Ennakkoratkaisupyyntö – Verolainsäädännön yhdenmukaistaminen – Yhteinen arvonlisäverojärjestelmä – Direktiivi 2006/112/EY – Arvonlisäveron vähennysoikeus – Verovelvollisen arvonlisäverotunnisteen peruuttaminen – Vähennysoikeuden epäminen – Muodolliset edellytykset

Asiassa C-358/20,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Judec?toria Oradea (Oradean ensimmäisen asteen tuomioistuin, Romania) on esittänyt 9.7.2020 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 30.7.2020, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Promexor Trade SRL

vastaaan

Directia General? a Finantelor Publice Cluj – Administratia Judetean? a Finantelor Publice Bihor,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: F. Biltgen (esittelevä tuomari), joka toimii kahdeksannen jaoston puheenjohtajana, sekä tuomarit L. S. Rossi ja N. Wahl,

julkisasiamies: H. Saugmandsgaard Øe,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Promexor Trade SRL, edustajanaan R. Chiri??, avocat,
- Romanian hallitus, asiamiehinään E. Gane, A. Rot?reanu ja A. Wellman,
- Euroopan komissio, asiamiehinään A. Armenia ja L. Lozano Palacios,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (EUVL 2006, L 347, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna

13.7.2010 annetulla neuvoston direktiivillä 2010/45/EU (EUVL 2010, L 189, s. 1) (jäljempänä arvonlisäverodirektiivi), 1, 167–169 ja 176–180 artiklan, 214 artiklan 1 kohdan sekä 250, 272 ja 273 artiklan sekä verotuksen neutraalisuuden periaatteen, tehokkuusperiaatteen, vilpittömän yhteistyön periaatteen, oikeusvarmuuden periaatteen, luottamuksensuojan periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Promexor Trade SRL (jäljempänä Promexor) ja Direc?ia General? a Finan?elor Publice Cluj – Administra?ia Jude?ean? a Finan?elor Publice Bihor (Clujin veroasioiden pääosasto – kansallisen verohallinnon Bihorin piirihallintoyksikkö, Romania) (jäljempänä verohallinto) ja jossa on kyse Promexorille, jolta on sen arvonlisäverotunnisteen peruuttamisen takia evätty oikeus ostoihin sisältyvän arvonlisäveron vähentämiseen, asetetusta velvollisuudesta maksaa arvonlisäveroa sen verollista liiketoimista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Arvonlisäverodirektiivin 167 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Vähennysoikeus syntyy, kun vähennyskelpoista veroa koskeva verosaatava syntyy.”

4 Kyseisen direktiivin 168 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Siltä osin kuin tavaroita ja palveluja käytetään verovelvollisen verollisiin liiketoimiin, verovelvollisella on oikeus siinä jäsenvaltiossa, jossa tämä suorittaa kyseiset liiketoimet, vähentää verosta, jonka tämä on velvollinen maksamaan, seuraavat määrät:

- a) arvonlisävero, joka on kyseisen jäsenvaltion alueella maksettava tai maksettu tavaroista tai palveluista, jotka toinen verovelvollinen on luovuttanut tai luovuttaa tälle;
- b) arvonlisävero, joka on maksettava tavaroiden luovutuksiin ja palvelujen suorituksiin 18 artiklan a alakohdan ja 27 artiklan mukaisesti rinnastettavista liiketoimista;
- c) arvonlisävero, joka on maksettava tavaroiden yhteisöhankinnoista 2 artiklan 1 kohdan b alakohdan i alakohdan mukaisesti;
- d) arvonlisävero, joka on maksettava tavaroiden yhteisöhankintoihin 21 ja 22 artiklan mukaisesti rinnastettavista liiketoimista;
- e) kyseiseen jäsenvaltioon tavaroiden maahantuonnista maksettava tai maksettu arvonlisävero.”

5 Mainitun direktiivin 178 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Vähennysoikeuden käyttö edellyttää verovelvolliselta seuraavien edellytysten täyttämistä:

- a) edellä olevan 168 artiklan a alakohdan mukaisen tavaroiden luovutuksia tai palvelujen suorituksia koskevan vähennyksen osalta XI osaston 3 luvun 3–6 jakson mukaisesti laaditun laskun hallussapitoa;
- b) edellä 168 artiklan b alakohdassa tarkoitetun tavaroiden luovutuksiin ja palvelujen suorituksiin rinnastettavia liiketoimia koskevan vähennyksen osalta kunkin jäsenvaltion määrittämien muodollisuuksien noudattamista;
- c) edellä olevan 168 artiklan c alakohdan mukaisen tavaroiden yhteisöhankintoja koskevan vähennyksen osalta verovelvollisen suorittamista tavaroiden yhteisöhankinnoista maksettavan

arvonlisäveron laskemiseksi tarvittavien kaikkien tietojen mainitsemista 250 artiklassa edellytetyssä arvonlisäveroilmoituksessa sekä XI osaston 3 luvun 3–5 jakson mukaisesti laaditun laskun hallussapitoa;

d) edellä 168 artiklan d alakohdassa tarkoitetun tavaroiden yhteisöhankintoihin rinnastettavia liiketoimia koskevan vähennyksen osalta kunkin jäsenvaltion määräämien muodollisuuksien noudattamista;

e) edellä 168 artiklan e alakohdassa tarkoitetun tavaroiden maahantuontia koskevan vähennyksen osalta sellaisen tuontiasiakirjan hallussapitoa, jossa verovelvollinen nimetään vastaanottajaksi tai maahantuojaksi ja jossa mainitaan tai josta voidaan laskea maksettavan arvonlisäveron määrä;

f) kunkin jäsenvaltion määräämien muodollisuuksien noudattamista, jos verovelvollinen on hankkijana veronmaksuvelvollinen 194–197 ja 199 artiklaa sovellettaessa.”

6 Arvonlisäverodirektiivin 179 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

”Verovelvollisen on tehtävä vähennys vähentämällä verokaudelta maksettavan arvonlisäveron kokonaismäärästä se arvonlisäveron määrä, josta vähennysoikeus on syntynyt ja joka voidaan vähentää 178 artiklan säännösten mukaisesti saman kauden aikana.”

7 Mainitun direktiivin 180 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot voivat antaa verovelvolliselle luvan tehdä vähennys, jota ei ole tehty 178 ja 179 artiklan mukaisesti.”

8 Mainitun direktiivin 213 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Verovelvollisen on ilmoitettava verovelvollisena harjoittamansa toiminnan alkamisesta, muuttumisesta ja loppumisesta.”

9 Kyseisen direktiivin 214 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet, jotka tekevät mahdolliseksi tunnistaa yksilöllisellä tunnisteella seuraavat henkilöt:

a) jokainen verovelvollinen, 9 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja verovelvollisia lukuun ottamatta, joka suorittaa jäsenvaltion alueella vähennykseen oikeuttavia tavaroiden luovutuksia tai palveluja, jotka ovat muita kuin sellaisia tavaroiden luovutuksia tai palvelujen suorituksia, joista 194–197 ja 199 artiklan mukaan yksinomaan vastaanottaja on velvollinen maksamaan arvonlisäveron;

b) jokainen verovelvollinen tai [ei-verovelvollinen] oikeushenkilö, – – joka suorittaa sellaisia tavaroiden yhteisöhankintoja, joista on suoritettava arvonlisäveroa 2 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti, sekä jokainen verovelvollinen tai [ei-verovelvollinen] oikeushenkilö, – – joka on käyttänyt 3 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valintaoikeutta saattaa yhteisöhankintansa arvonlisäveron alaisiksi;

c) jokainen verovelvollinen, joka suorittaa jäsenvaltion alueella tavaroiden yhteisöhankintoja kyseisen alueen ulkopuolella suorittamiaan 9 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettuun toimintaan kuuluvia liiketoimia varten;

d) jokainen verovelvollinen, joka vastaanottaa jäsenvaltion alueella palveluja, joista hän on 196

artiklan mukaan velvollinen maksamaan arvonlisäveron;

e) jokainen verovelvollinen, joka on sijoittautunut jäsenvaltion alueelle ja joka suorittaa toisen jäsenvaltion alueella palveluja, joista 196 artiklan mukaan yksinomaan vastaanottaja on velvollinen maksamaan arvonlisäveron.”

10 Arvonlisäverodirektiivin 250 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Verovelvollisen on annettava arvonlisäveroilmoitus, jossa on kaikki tiedot, jotka ovat tarpeen syntyneen verosaatavan määrän ja suoritettavien vähennysten määrän toteamiseksi, mukaan lukien tätä veroa ja näitä vähennyksiä koskevien liiketoimien sekä vapautettujen liiketoimien kokonaisarvo, jos se on tarpeen veron määrätymisperusteen toteamiseksi.”

11 Kyseisen direktiivin 273 artiklan sanamuoto on seuraava:

”Jäsenvaltiot voivat säätää muista arvonlisäveron kannon oikean toimittamisen varmistamiseksi ja petosten estämiseksi välttämättöminä pitämistään velvollisuuksista, ellei yhdenvertaisen kohtelun noudattamisesta verovelvollisten suorittamien jäsenvaltion sisäisten ja jäsenvaltioiden välisten liiketoimien välillä muuta johdu, ja jos nämä velvollisuudet eivät aiheuta rajanylitykseen liittyviä muodollisuuksia jäsenvaltioiden välisessä kaupassa.

Ensimmäisessä kohdassa säädettyä mahdollisuutta ei voida käyttää laskutusta koskevien lisävelvollisuuksien asettamiseen 3 luvussa vahvistettujen velvollisuuksien lisäksi.”

Romanian oikeus

Vanha verolaki

12 Verokoodeksista 22.12.2003 annetun lain nro 571/2003 (Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal) (Monitorul Oficial al României, osa I, nro 927, 23.12.2003), sellaisena kuin se on muutettuna (jäljempänä vanha verokoodeksi), 153 §:n 9 ja 91 momentissa säädettiin seuraavaa:

”9. Toimivaltaisen veroviranomaisten on poistettava henkilön arvonlisäverotunniste tämän pykälän mukaisesti:

--

e) Jos arvonlisäveroilmoituksissa, jotka on jätetty puolikkaan kalenterivuoden aikana kuudelta peräkkäiseltä kuukaudelta, ei ole niiden henkilöiden osalta, joiden verokausi on kalenterikuukauden pituinen, ja arvonlisäveroilmoituksissa, jotka on jätetty puolikkaan kalenterivuoden aikana kahdelta peräkkäiseltä verokaudelta niiden verovelvollisten osalta, joiden verokausi on kolmen kalenterikuukauden pituinen, ei ole ilmoitettu näinä ilmoituskausina suoritettuja tavaroiden tai palvelujen hankintoja eikä tavaroiden luovutuksia tai palvelujen suorituksia, kulumassa olevaa puolikasta kalenterivuotta seuraavan toisen kuukauden ensimmäisestä päivästä lähtien. Toimivaltaiset veroviranomaiset poistavat vuoden 2012 heinäkuuta koskevasta ilmoituksesta lähtien niiden verovelvollisten arvonlisäverotunnisteen, joiden verokausi on kalenterikuukauden pituinen, tai vuoden 2012 kolmatta neljännestä koskevasta ilmoituksesta lähtien niiden verovelvollisten arvonlisäverotunnisteen, joiden verokausi on kolmen kalenterikuukauden pituinen, jos arvonlisäveroilmoituksissa, jotka on jätetty kuudelta peräkkäiseltä kuukaudelta ei ole silloin, jos kyse on verovelvollisista, joiden verokausi on kalenterikuukauden pituinen, ja kahdelta peräkkäiseltä kolmen kalenterikuukauden jaksolta, jos kyse on verovelvollisista, joiden verokausi on kolmen kalenterikuukauden pituinen, ole ilmoitettu näinä ilmoituskausina suoritettuja tavaroiden tai palvelujen hankintoja eikä tavaroiden luovutuksia tai palvelujen suorituksia, ensimmäisenä mainittujen verovelvollisten osalta sitä kuukautta seuraavan

kuukauden ensimmäisestä päivästä lukien, jona määräaika kuudennen ilmoituksen jättämiselle päättyi, ja toiseksi mainittujen henkilöiden osalta sitä kuukautta seuraavan kuukauden ensimmäisestä päivästä lukien, jona määräaika toisen ilmoituksen jättämiselle päättyi.

91. Arvonlisäverotunnisteen poistamismenettely määräytyy voimassa olevien menettelysääntöjen mukaisesti. Jos henkilöiden arvonlisäverotunniste poistetaan 9 momentin a–e ja h kohdan perusteella, toimivaltaisten veroviranomaisten on rekisteröitävä kyseiset arvonlisäverovelvolliset soveltamalla 71 momenttia seuraavasti:

d) verovelvollisen hakemuksesta 9 momentin e kohdassa tarkoitettussa tilanteessa sellaisen valahtoisien todistuksen perusteella, josta ilmenee, että verovelvollinen harjoittaa taloudellista toimintaa. Verovelvollisen arvonlisäverovelvolliseksi rekisteröitymisajankohta on päivä, jona arvonlisäverotunnistetta koskeva päätös annetaan tiedoksi.

Verovelvolliset, jotka ovat tässä momentissa tarkoitetuissa tilanteissa, eivät voi soveltaa 152 §:ssä pienten yritysten osalta säädetyn verovapautuksen enimmäisrajaa koskevia säännöksiä ennen sitä ajankohtaa, jona ne rekisteröidään arvonlisäverovelvolliseksi, ja niiden on sovellettava 11 §:n 11 ja 13 momentin säännöksiä.”

13 Vanhan verolain 11 §:n 13 momentissa säädettiin seuraavaa:

”Romaniaan sijoittautuneilla verovelvollisilla, joiden arvonlisäverotunniste on 153 §:n 9 momentin b–e ja h kohdan mukaisesti poistettu, ei ole kyseisen ajanjakson aikana oikeutta vähentää tehtyihin hankintoihin sisältyvää arvonlisäveroa, mutta heillä on velvollisuus maksaa kyseisen ajanjakson aikana suoritetuista veronalaisista liiketoimista VI luvun säännösten mukaisesti kannettava arvonlisävero. Tavaroiden ja/tai palvelujen hankintojen osalta, jotka on tehty sellaisen ajanjakson aikana, jolloin asianomaisella ei ole ollut pätevää arvonlisäverotunnistetta, ja jotka on tarkoitettu arvonlisäverovelvolliseksi rekisteröitymisen jälkeen toteutettavia liiketoimia varten ja joiden osalta on olemassa VI lukuun perustuva vähennysoikeus, arvonlisäveroa oikaistaan verovelvollisen hyväksi merkitsemällä se verovelvollisen arvonlisäverovelvolliseksi rekisteröitymisen jälkeen 1562 §:n perusteella antamaan ensimmäiseen veroilmoitukseen tai tapauksen mukaan johonkin myöhempään ilmoitukseen. Seuraavia veroja on oikaistava:

a) vero, joka liittyy arvonlisäverovelvolliseksi rekisteröitymisajankohtana inventaarion perusteella todettuihin, varastossa oleviin tavarihin ja käyttämättömiin palveluihin

b) vero, joka liittyy inventaarion perusteella todettuun aineelliseen käyttöomaisuuteen, mukaan lukien investointihyödykkeet, joiden osalta oikaisulle asetettu määräaika ei ole päättynyt, ja vero, joka liittyy inventaarion perusteella todettuun aineelliseen käyttöomaisuuteen, jonka hankinta on tilikauden päättyessä kesken, kun asianomainen on rekisteröitymisajankohtana kyseisen omaisuuden omistaja. Rekisteröitymisajankohtana vielä poistamatta olevaan aineellisen käyttöomaisuuden hankintamenon osaan liittyvää veroa on oikaistava sellaisten aineellisten käyttöomaisuushyödykkeiden osalta, jotka eivät ole investointihyödykkeitä. Investointihyödykkeisiin sovelletaan 149 §:ää.”

14 Vanhan verokoodeksin 145 §:ssä säädettiin seuraavaa:

”1. Vähennysoikeus syntyy, kun vähennyskelpoista veroa koskeva verosaatava syntyy.

2. Verovelvollisella on oikeus vähentää ostoihin liittyvä arvonlisävero, jos niitä käytetään

seuraavien liiketoimien tarkoituksiin:

- a) verolliset liiketoimet
- b) sellaisesta liiketoiminnasta, jossa luovutus- tai suorituspaikan katsotaan sijaitsevan ulkomailla, seuraaviin liiketoimiin siinä tapauksessa, että vero olisi vähennyskelpoinen, jos liiketoimet olisi suoritettu Romaniassa
- c) 143, 144 ja 1441 §:n mukaisesti vapautetut liiketoimet
- d) edellä 141 §:n 2 momentin a kohdan 1–5 alakohdan ja b kohdan mukaisesti vapautetut liiketoimet, jos tavaran tai palvelun hankkija on sijoittautunut yhteisön ulkopuolelle tai jos nämä liiketoimet liittyvät suoraan yhteisön ulkopuolelle vietäviksi tarkoitettuihin tavaroihin sekä toisen nimissä ja lukuun toimivien välittäjien suorittamiin liiketoimiin silloin, kun nämä välittäjät osallistuvat tällaisten liiketoimien suorittamiseen
- e) edellä 128 §:n 7 momentissa ja 129 §:n 7 momentissa tarkoitettut liiketoimet, jos veroa on kannettu mainitusta siirrosta.

--

4. Oikeus veron vähentämiseen myönnetään yksityiskohtaisissa soveltamissäännöissä vahvistetuin edellytyksin sellaisten hankintojen osalta, jotka verovelvollinen on suorittanut ennen kuin se on rekisteröity arvonlisäverovelvolliseksi 153 §:n mukaisesti.”

Uusi verokoodeksi

15 Verokoodeksista 8.9.2015 annetun lain nro 227/2015 (Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal) (Monitorul Oficial al României, osa I, nro 688, 10.9.2015; jäljempänä uusi verokoodeksi) 11 §:n 8 momentissa säädetään seuraavaa:

”Romaniaan sijoittautuneilla verovelvollisilla, joiden arvonlisäverotunniste on 316 §:n 11 momentin c–e ja h kohdan mukaisesti poistettu, ei ole kyseisen ajanjakson aikana oikeutta vähentää tehtyihin hankintoihin sisältyvää arvonlisäveroa, mutta heillä on velvollisuus maksaa kyseisen ajanjakson aikana suoritetuista veronalaisista liiketoimista VII luvun säännösten mukaisesti kannettava arvonlisävero. Silloin kun arvonlisäverovelvolliseksi on rekisteröidyttä 316 §:n 12 momentin mukaisesti, verovelvollinen käyttää vähennysoikeuttaan niiden tavaroiden ja/tai palvelujen hankintojen osalta, jotka on tehty ajanjaksona, jona hänen arvonlisäverotunnusteensa on ollut peruutettuna, merkitsemällä se verovelvollisen arvonlisäverovelvolliseksi rekisteröitymisen jälkeen 323 §:n perusteella annettuun ensimmäiseen veroilmoitukseen tai tapauksen mukaan johonkin myöhempään ilmoitukseen, vaikka laskussa ei ole verovelvollisen arvonlisäverotunnistetta. Rekisteröityään verokoodeksin 316 §:n 12 momentin mukaisesti verovelvolliseksi verovelvolliset antavat sellaisena ajanjaksona, jona arvonlisäverotunniste on ollut peruutettuna, tekemistään tavaroiden luovutuksista/palvelujen suorituksista laskut, joihin ne merkitsevät erikseen kyseiseltä ajanjaksolla kannetun arvonlisäveron, jota ei ole ilmoitettu 323 §:n mukaisesti jätetyssä arvonlisäveroilmoituksessa.”

16 Uuden verokoodeksin 316 §:n 12 ja 14 momentissa säädetään seuraavaa:

”12. Arvonlisäverotunnisteen poistamismenettely määräytyy voimassa olevien menettelysääntöjen mukaisesti. Jos henkilöiden arvonlisäverotunniste poistetaan 11 momentin a–e ja h kohdan perusteella, toimivaltaisten veroviranomaisten on rekisteröitävä kyseinen arvonlisäverovelvollinen hänen hakemuksestaan seuraavasti:

--

d) 11 momentin e kohdassa tarkoitettussa tilanteessa sellaisen valaehtoisen todistuksen perusteella, josta ilmenee, että verovelvollinen harjoittaa taloudellista toimintaa. Verovelvollisen arvonlisäverovelvolliseksi rekisteröitymisajankohta on päivä, jona arvonlisäverotunnistetta koskeva päätös annetaan tiedoksi.

--

14. Verovelvolliset, jotka ovat 12 momentissa tarkoitetuissa tilanteissa, eivät voi soveltaa 310 §:ssä pienten yritysten osalta säädetyn verovapautuksen enimmäisrajaa koskevia säännöksiä ennen sitä ajankohtaa, jona ne rekisteröidään arvonlisäverovelvolliseksi, ja niiden on sovellettava 11 §:n 6 ja 8 momentin säännöksiä.”

17 Uuden verokoodeksin 297 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Vähennysoikeus syntyy, kun vähennyskelpoista veroa koskeva verosaatava syntyy.

--

4. Verovelvollisella on oikeus vähentää ostoihin liittyvä arvonlisävero, jos niitä käytetään seuraavien liiketoimien tarkoituksiin:

a) verolliset liiketoimet

b) sellaisesta liiketoiminnasta, jossa luovutus- tai suorituspaikan katsotaan sijaitsevan ulkomailla, seuraaviin liiketoimiin siinä tapauksessa, että vero olisi vähennyskelpoinen, jos liiketoimet olisi suoritettu Romaniassa

c) 294, 295 ja 296 artiklan mukaisesti vapautetut liiketoimet

d) edellä 292 §:n 2 momentin a kohdan 1–5 alakohdan ja b kohdan mukaisesti vapautetut liiketoimet, jos tavaran tai palvelun hankkija on sijoittautunut Euroopan unionin ulkopuolelle tai jos nämä liiketoimet liittyvät suoraan Euroopan unionin ulkopuolelle vietäviksi tarkoitettuihin tavaroihin, sekä toisen nimissä ja lukuun toimivien välittäjien suorittamat liiketoimet silloin, kun nämä välittäjät osallistuvat edellä mainittujen liiketoimien suorittamiseen

--

6. Oikeus veron vähentämiseen myönnetään yksityiskohtaisissa soveltamissäännöissä vahvistetuilla edellytyksillä sellaisten hankintojen osalta, jotka verovelvollinen on suorittanut ennen kuin se on rekisteröity arvonlisäverovelvolliseksi 316 §:n mukaisesti.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

18 Promexorin arvonlisäverotunniste poistettiin viran puolesta 30.4.2014 tehdyllä päätöksellä sillä perusteella, että sen kuudelta peräkkäiseltä kuukaudelta jättämissä arvonlisäveroilmoituksissa ei ollut ilmoitettu arvonlisäverollisia liiketoimia. Vaikka Promexor oli menettänyt voimassa olevan arvonlisäverotunnistensa, se antoi edelleen toukokuusta 2014 lähtien laskuja, joihin se ei merkinnyt arvonlisäveroa.

19 Verohallinto antoi huhtikuussa 2019 Promexorille tiedoksi ajanjaksoa 1.4.2014-31.12.2017 koskevasta verotarkastuksesta tehdyn päätöksen. Välttyäkseen maksamasta seuraamusmaksua määräajassa tapahtuvan arvonlisäveroilmoitusten jättämisen laiminlyönnistä Promexor toimitti

jälkikäteen arvonlisäveroilmoitukset niiden verovelvollisten, joiden arvonlisäverotunniste oli peruutettu vanhan verokoodeksin 153 §:n 10 momentin mukaisesti, maksettavana olevasta arvonlisäverosta.

20 Verohallinto antoi näiden ilmoitusten perusteella ja lisätarkastuksia suorittamatta 19.4.2019 täytäntöönpanoperusteen, jonka perusteella se aloitti samana päivänä eli 19.4.2019 antamallaan arvonlisäveron maksamismääräyksellä Promexoria vastaan pakkotäytäntöönpanomenettelyn.

21 Verohallinto totesi 11.6.2019 tehdyn verotarkastuksen päätyttyä, että Promexor oli todellakin jättänyt arvonlisäveroilmoitukset kyseiseltä ajanjaksolta. Promexor jätti 31.7.2019 eli verotarkastuskertomuksen antamisen jälkeen mutta ennen vähennysoikeuden vanhentumisajan päättymistä oikaistut ilmoitukset, joissa arvonlisäveron määräksi ilmoitettiin nolla.

22 Promexor nosti 28.5.2019 toimitetulla asiakirjalla Judec?toria Oradeassa (Oradean ensimmäisen asteen tuomioistuin, Romania) kanteen, jossa se vaati erityisesti 19.4.2019 annetun täytäntöönpanoperusteen ja maksamismääräyksen kumoamista.

23 Promexor esitti kanteensa tueksi, että siitä huolimatta, että arvonlisäverotunnisteen peruuttamisen seurauksien korjaamiseksi on olemassa keinoja, eli se, että verovelvollisen on sen jälkeen, kun se on rekisteröity uudelleen arvonlisäverovelvolliseksi, mahdollista vähentää arvonlisävero taannehtivasti koko siltä ajanjaksolta, jona sillä ei ollut arvonlisäverotunnistetta, nämä keinot eivät ole käytännössä käytettävissä. Tällaisessa tilanteessa verovelvollisella, jonka arvonlisäverotunnus on peruutettu ja joka ei muodollisista syistä voi rekisteröityä uudelleen arvonlisäverovelvolliseksi, ei ole käytettävissään mitään korjauskeinoja. Lisäksi Promexor katsoi, että määräämättömän ajan kestävän arvonlisäveron maksamisvelvollisuuden säilyttäminen oikeushenkilöllä, jonka arvonlisäverotunniste on peruutettu, on unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä vahvistettujen periaatteiden vastaista.

24 Verohallinto väitti puolestaan, että pakkotäytäntöönpanomenettely oli perusteltu ja sääntöjenmukainen. Verovelvollisten, joiden arvonlisäverotunniste on peruutettu, maksettavana olevaa arvonlisäveroa koskevat – Promexorin jättämien ilmoitusten kaltaiset – ilmoitukset ovat voimassa olevan säännösten mukaan arvoltaan valaehtoisia vakuutuksia. Verohallinto huomautti oikaisuilmoituksista, että ne oli toimitettu verotarkastuskertomuksen antamisen jälkeen, joten lain mukaan minkäänlaisia oikaisuja ei voitu enää tehdä.

25 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa ensinnäkin, että kansallisen säännösten mukaan verovelvollisella, jonka arvonlisäverotunniste on peruutettu, ei ole oikeutta vähentää suoritettuihin hankintoihin liittyvää arvonlisäveroa mutta se on edelleen velvollinen maksamaan perimänsä arvonlisäveron. Voimassa olevassa kansallisessa säännöstössä ei ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan vahvisteta mitään aikarajaa tällaiselle verovelvolliselle kuuluvalla arvonlisäveron kantamisvelvollisuudelle. Se lisää vielä, että arvonlisäveron vähennysoikeutta voitaisiin tosin käyttää myös taannehtivasti sen jälkeen kun verovelvollinen on rekisteröity uudelleen arvonlisäverovelvolliseksi. Nyt käsiteltävässä asiassa Promexorilta kuitenkin evätään tällainen mahdollisuus, koska se ei täytä muotovaatimusta sen takia, että sen hallituksen jäsen on myös sellaisen yhtiön yhtiömies, joka on maksukyvyttömyysmenettelyssä.

26 Judec?toria Oradea on näin ollen päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Ovatko [arvonlisäverodirektiivin] säännökset ja verotuksen neutraalisuuden periaate esteenä kansallisille säännöksille, joissa jäsenvaltio velvoittaa kansalaisen kantamaan ja maksamaan valtiolle arvonlisäveroa määräämättömän ajan mutta ei kuitenkaan tunnusta kyseiselle kansalaiselle vastaavaa oikeutta arvonlisäveron vähentämiseen, koska tämän

arvonlisäverotunniste on viran puolesta peruutettu sen vuoksi, ettei kuudelta peräkkäiseltä kuukaudelta/kahdelta peräkkäiseltä kalenterivuoden neljännekseltä annetuissa arvonlisäveroilmoituksissa ole ilmoitettu arvonlisäverollisia liiketoimia?

2) Ovatko pääasian olosuhteiden kannalta oikeusvarmuuden periaate, luottamuksensuojan periaate, suhteellisuusperiaate ja vilpittömän yhteistyön [periaate], sellaisina kuin ne ilmenevät [arvonlisäverodirektiivistä], esteenä sellaiselle kansalliselle säännökselle tai verohallinnon käytännölle, jonka mukaan siitä huolimatta, että jäsenvaltio tavanomaisesti suostuu pyynnöstä rekisteröimään oikeushenkilön uudelleen arvonlisäverovelvolliseksi, sen jälkeen kun arvonlisäverotunniste on viran puolesta peruutettu, verovelvollinen ei tietyissä konkreettisissa olosuhteissa voi puhtaasti muodollisista syistä pyytää uutta rekisteröintiä arvonlisäverovelvolliseksi mutta on velvollinen perimään ja maksamaan valtiolle arvonlisäveroa määräämättömän ajan ilman, että sille kuitenkaan vastaavasti tunnustettaisiin oikeutta arvonlisäveron vähentämiseen?

3) Onko pääasian olosuhteiden kannalta oikeusvarmuuden periaatetta, luottamuksensuojan periaatetta, suhteellisuusperiaatetta ja vilpittömän yhteistyön [periaatetta], sellaisina kuin ne ilmenevät [arvonlisäverodirektiivistä], tulkittava siten, että niiden mukaan on kiellettyä, että verovelvollinen velvoitetaan perimään ja maksamaan arvonlisäveroa määräämättömän ajan ilman, että tunnustetaan oikeus arvonlisäveron vähentämiseen, ilman, että veroviranomainen kyseisessä asiassa varmistuu arvonlisäveron vähentämisoikeuden aineellisis[ten] edellyty[sten] noudattamisesta], ja ilman, että verovelvollinen olisi syyllistynyt mihinkään petokseen?”

Ennakkoratkaisupyyntöön tutkittavaksi ottaminen

27 Romanian hallitus kyseenalaistaa ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen oikeudellisista seikoista ja tosiseikoista antaman kuvauksen ja väittää, että jos Promexor olisi jättänyt hakemuksen uuden arvonlisäverotunnisteen saamista varten, verohallinto olisi myös myöntänyt sen sille. Romanian hallitus katsoo näin ollen, että ennakkoratkaisukysymykset on jätettävä tutkimatta.

28 On syytä muistuttaa, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 267 artiklalla käyttöön otetussa unionin tuomioistuimen ja kansallisten tuomioistuinten välisessä yhteistyössä yksinomaan kansallisen tuomioistuimen, jossa asia on vireillä ja joka vastaa annettavasta ratkaisusta, tehtävänä on asian erityispiirteiden perusteella harkita, onko ennakkoratkaisu tarpeen asian ratkaisemiseksi ja onko sen unionin tuomioistuimelle esittämällä kysymyksillä merkitystä asian kannalta. Jos esitetyt kysymykset koskevat unionin oikeuden tulkintaa, unionin tuomioistuimen on siten lähtökohtaisesti ratkaistava ne (tuomio 4.6.2020, Kancelaria Medius, C-495/19, EU:C:2020:431, 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

29 Tästä seuraa, että olettamana on, että kansallisen tuomioistuimen sen säännösten ja niiden tosiseikkojen perusteella, joiden määrittämisestä se vastaa ja joiden paikkansapitävyyden selvittäminen ei ole unionin tuomioistuimen tehtävä, esittämällä unionin oikeuden tulkintaan liittyvillä kysymyksillä on merkitystä asian ratkaisun kannalta. Unionin tuomioistuin voi jättää tutkimatta kansallisen tuomioistuimen esittämän pyynnön ainoastaan, jos on ilmeistä, että pyydetyllä unionin oikeuden tulkitsemisella ei ole mitään yhteyttä kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian tosiseikkoihin tai kohteeseen, tai jos kyseinen ongelma on luonteeltaan hypoteettinen taikka jos unionin tuomioistuimella ei ole tiedossaan niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, jotka ovat tarpeen, jotta se voisi antaa hyödyllisen vastauksen sille esitettyihin kysymyksiin (tuomio 4.6.2020, Kancelaria Medius, C- 495/19, EU:C:2020:431, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

30 Unionin tuomioistuimen käytettävissä olevista asiakirjoista ei käy käsiteltävässä asiassa selvästi ilmi, että pääasian tilanne vastaisi jotakin tämän tuomion edellisessä kohdassa mainituista

tapauksista. Erityisesti ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on – vaikka se ei ole nimenomaisesti nimennyt säännöstä, joka estää Promexoria rekisteröitymästä uudelleen arvonlisäverovelvolliseksi – maininnut tällaisen säännöksen olemassaolon. Joka tapauksessa on kiistatonta, että tällainen säännös on olemassa ja että se sisältyy kansallisen verohallituksen (ANAF) johtajan päätökseen nro 2856/2017 (ordinul pre?edintelui ANAF nr. 2856/2017). Unionin tuomioistuimen tehtävänä ei kuitenkaan ole kyseenalaistaa ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämää tulkintaa kansallisesta oikeudesta.

31 Ennakkoratkaisupyynnö on näin ollen otettava tutkittavaksi.

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

32 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ennakkoratkaisukysymyksillään, joita on tarkasteltava yhdessä, onko arvonlisäverodirektiivin 168 artiklaa, 213 artiklan 1 kohtaa, 214 artiklan 1 kohtaa ja 273 artiklaa sekä arvonlisäveron neutraalisuuden periaatetta, luettuna oikeusvarmuuden periaatteen, luottamuksensuojan periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen valossa, tulkittava siten, että ne ovat esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan veroviranomainen saa peruttuaan sellaisen verovelvollisen arvonlisäverotunnisteen, joka on jättänyt kuudelta peräkkäiseltä kuukaudelta arvonlisäveroilmoituksia, joissa ei ollut mainittu yhtään verollista liiketoimea, velvoittaa kyseisen verovelvollisen silloin, kun tämä jatkaa toimintaansa arvonlisäverotunnistensa peruuttamisen jälkeen, perimään arvonlisäveroa ilman, että kyseinen verovelvollinen voisi kuitenkaan hakea uudelleen rekisteröintiä arvonlisäverovelvolliseksi ja saada oikeuden vähentää ostoihin sisältyvä arvonlisävero.

33 Tähän kysymykseen vastaamista varten on syytä muistuttaa, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan verovelvollisten oikeus vähentää siitä arvonlisäverosta, jonka maksamiseen ne ovat velvollisia, arvonlisävero, joka niiden on maksettava tai jonka ne ovat maksaneet hankkimistaan tavaroista tai vastaanottamistaan palveluista, on unionin lainsäädännöllä käyttöön otetun yhteisen arvonlisäverojärjestelmän peruseriaate. Arvonlisäverodirektiivin 167 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa säädetty vähennysoikeus kuuluu erottamattomasti arvonlisäverojärjestelmään, eikä sitä lähtökohtaisesti voida rajoittaa. Kyseistä oikeutta sovelletaan välittömästi erityisesti kaikkeen arvonlisäveroon, joka on tullut maksettavaksi aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa suoritettujen liiketoimien yhteydessä. Vähennysjärjestelmällä pyritään vapauttamaan elinkeinonharjoittaja kokonaan sen kaiken taloudellisen toimintansa yhteydessä maksamasta tai sen maksettavaksi kuuluvasta arvonlisäverosta, ja yhteinen arvonlisäverojärjestelmä takaa näin kaiken taloudellisen toiminnan verorasituksen neutraalisuuden tämän toiminnan tarkoituksesta tai tuloksesta riippumatta edellyttäen, että kyseinen toiminta itsessään on lähtökohtaisesti arvonlisäverollista (ks. vastaavasti tuomio 7.3.2018, *Dobre*, C-159/17, EU:C:2018:161, 28–30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Verotuksen neutraalisuuden peruseriaate edellyttää, että ostoihin sisältyvän arvonlisäveron vähennysoikeus myönnetään, jos aineelliset edellytykset täyttyvät, vaikka verovelvolliset olisivat laiminlyöneet tietyt muotovaatimukset (tuomio 7.3.2018, *Dobre*, C-159/17, EU:C:2018:161, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Vaikka vähennysoikeuden epääminen voi näin ollen olla oikeutettua silloin, kun muotovaatimusten noudattamatta jättäminen estää luotettavan näytön esittämisen siitä, että aineellisia edellytyksiä on noudatettu (ks. vastaavasti tuomio 28.7.2016, *Astone*, C-332/15, EU:C:2016:614, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), vähennysoikeutta ei voida evätä silloin, jos toimivaltaisella hallinnolla on käytettävissään kaikki tarpeelliset tiedot sen toteamiseksi, että aineelliset edellytykset täyttyvät (ks. vastaavasti tuomio 11.12.2014, *Idexx Laboratories Italia*, C-590/13, EU:C:2014:2429, 44 ja 45 kohta).

35 Unionin tuomioistuin on lisäksi katsonut, että erityisesti arvonlisäverodirektiivin 214 artiklassa säädetty yksilöiminen sekä verovelvolliselle kyseisen direktiivin 213 artiklassa säädetty

velvollisuus ilmoittaa toimintansa alkamisesta, muuttumisesta ja loppumisesta ovat vain valvontaa palvelevia muotovaatimuksia, joilla ei voida kyseenalaistaa varsinkaan arvonlisäveron vähennysoikeutta silloin, kun tämän oikeuden syntyperusteena olevat aineelliset edellytykset täytyvät (tuomio 9.7.2015, *Salomie ja Oltean*, C-183/14, EU:C:2015:454, 60 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

36 Unionin tuomioistuin on päätenyt tämän johdosta siihen, ettei arvonlisäverovelvollista saada estää käyttämästä vähennysoikeuttaan sillä perusteella, ettei se ollut rekisteröitynyt arvonlisäverovelvolliseksi ennen kuin se käytti hankkimiaan tavaroita verollisen toimintansa yhteydessä (tuomio 9.7.2015, *Salomie ja Oltean*, C-183/14, EU:C:2015:454, 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

37 Unionin tuomioistuin on todennut samaa lainsäädäntöä, josta on kyse nyt pääasiassa, koskeneessa asiassa, että arvonlisäverodirektiivin 167–169 ja 179 artiklaa, 213 artiklan 1 kohtaa, 214 artiklan 1 kohtaa sekä 273 artiklaa on tulkittava siten, etteivät ne ole esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jossa sallitaan se, että veroviranomainen epää verovelvolliselta arvonlisäveron vähennysoikeuden, kun on osoitettu, ettei veroviranomaisen käytettävissä ole voinut kyseisen verovelvollisen laiminlyöntien vuoksi olla tarvittavia tietoja sen toteamiseksi, että kyseisen verovelvollisen aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa maksaman arvonlisäveron vähennysoikeutta koskevat aineelliset edellytykset täytyvät, tai kun on osoitettu, että verovelvollinen on toiminut vilpillisesti voidakseen saada vähennysoikeuden (ks. vastaavasti tuomio 7.3.2018, *Dobre*, C-159/17, EU:C:2018:161, 42 kohta).

38 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo yhtäältä, ettei pääasiassa ole kyse arvonlisäveropetoksesta. Jos vahvistetaan, että kyseessä ei ole petos, minkä tarkistaminen kuuluu ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle, Promexorilta ei voida evätä aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa maksetun arvonlisäveron vähennysoikeutta tämän syyn perusteella.

39 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on otettava tarkistamisen yhteydessä huomioon se, että vaikka muodollisten velvoitteiden laiminlyönnit eivät estä luotettavan näytön esittämistä siitä, että ostoihin sisältyvää arvonlisäveroa koskevan vähennysoikeuden aineellisia edellytyksiä on noudatettu, tällaiset olosuhteet voivat osoittaa, että kyseessä on veropetoksen yksinkertaisin tapaus, jossa verovelvollinen tarkoituksellisesti jättää täyttämättä sille kuuluvat muodolliset velvoitteet veron maksun välttämiseksi (ks. vastaavasti tuomio 28.7.2016, *Astone*, C-332/15, EU:C:2016:614, 55 kohta).

40 Toisaalta ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että siitä huolimatta, että Promexorilta evättiin oikeus vähentää ostoihin sisältyvä arvonlisävero siitä syystä, että verohallinto ei ollut tarkastanut, täytyivätkö tämän vähennysoikeuden saamisen aineelliset edellytykset, Promexor oli edelleen velvollinen perimään verollisten liiketoimiensa osalta maksettavan arvonlisäveron ja sen oli puhtaasti muodollista syistä mahdotonta päästä rekisteröitymään uudelleen arvonlisäverovelvolliseksi.

41 Tämän osalta on muistutettava siitä, että vaikka arvonlisäverodirektiivin 213 ja 214 artiklan sanamuodosta ilmenee, että jäsenvaltioilla on tiettyä harkintavaltaa, kun ne toteuttavat toimenpiteitä sen varmistamiseksi, että verovelvolliset yksilöidään arvonlisäverotuksessa, tämä harkintavalta ei voi olla rajatonta, joten jäsenvaltio ei voi kieltäytyä antamasta verovelvolliselle yksilöllistä tunnistetta ilman hyväksyttävää syytä (ks. vastaavasti tuomio 14.3.2013, *Ablessio*, C-527/11, EU:C:2013:168, 22 ja 23 kohta). Erityisesti on todettava, että vaikka jäsenvaltioilla on hyväksyttävä intressi toteuttaa asianmukaiset toimet taloudellisten etujensa suojaamiseksi ja veropetosten, veronkierron ja mahdollisten väärinkäytösten estämiseksi ja ne saavat täten arvonlisäverodirektiivin 273 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan myös legitiimisti säätää

toimenpiteistä, joilla tunnisteiden väärinkäyttöä voidaan estää ja joilla voidaan estää erityisesti se, että yritykset, joiden toiminta ja näin ollen verovelvollisasema ovat täysin fiktiivisiä, käyttävät tunnisteita väärin, näillä toimenpiteillä ei saa ylittää sitä, mikä on tarpeen veron kannon oikean toimittamisen varmistamiseksi ja veropetosten estämiseksi, eikä niillä saa järjestelmällisesti vaarantaa oikeutta vähentää arvonlisävero ja siis kyseisen veron neutraalisuutta (ks. vastaavasti tuomio 14.3.2013, Ablessio, C-527/11, EU:C:2013:168, 28 ja 30 kohta) .

42 Se, että veroviranomainen saattaa kansalliseen lainsäädäntöön tukeutumalla arvonlisäveron vähennysoikeuden riippumaan muodollisten velvoitteiden, kuten arvonlisäverovelvolliseksi rekisteröitymisen, noudattamisesta eikä ota huomioon aineellisia edellytyksiä eikä varsinkaan – kuten nyt käsiteltävässä asiassa ja kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa – tutki, onko näitä edellytyksiä noudatettu, ylittää sen, mikä on tarpeen veron kannon oikean toimittamisen varmistamiseksi (ks. vastaavasti tuomio 27.9.2012, VSTR, C-587/10, EU:C:2012:592, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tämän tuomion 41 kohdassa mainitun oikeuskäytännön perusteella on päädyttävä samaan päätelmään sellaisessa tapauksessa, jossa veroviranomainen päättää kansallisen lainsäädännön nojalla järjestelmällisesti olla antamatta verovelvolliselle arvonlisäverotunnistetta pelkästään siitä syystä, että verovelvollisen hallituksen jäsen on yhtiömiehenä toisessa yhtiössä, joka on maksukyvyttömyysmenettelyssä, arvioimatta kuitenkaan, onko olemassa riski siitä, että arvonlisäveron kantoa ei toimiteta oikein, tai onko olemassa petosriski.

43 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on kuitenkin viime kädessä arvioitava kaikkien pääasian olosuhteiden perusteella, ovatko kansallinen lainsäädäntö ja se tapa, jolla verohallinto soveltaa sitä, yhteensopivia tämän tuomion 41 ja 42 kohdassa mainittujen vaatimusten kanssa.

44 Edellä esitetyn perusteella ennakkoratkaisukysymyksiin on vastattava, että arvonlisäverodirektiivin 168 artiklaa, 213 artiklan 1 kohtaa, 214 artiklan 1 kohtaa ja 273 artiklaa sekä arvonlisäveron neutraalisuuden periaatetta, luettuna oikeusvarmuuden periaatteen, luottamuksensuojan periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen valossa, on tulkittava siten, että ne eivät ole esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan silloin, kun verovelvollisen arvonlisäverotunniste on peruutettu sen takia, että sen kuudelta peräkkäiseltä kuukaudelta jättämissä arvonlisäveroilmoituksissa ei ole ilmoitettu verollisia liiketoimia, mutta verovelvollinen jatkaa arvonlisäverotunnisteen peruuttamisesta huolimatta toimintaansa, toimivaltainen veroviranomainen saa velvoittaa tämän verovelvollisen perimään verollisten liiketoimiensa osalta maksettavan arvonlisäveron, edellyttäen, että verovelvollinen voi hakea uudelleen rekisteröintiä arvonlisäverovelvolliseksi ja vähentää ostoihin sisältyvän arvonlisäveron. Sitä seikkaa, että verovelvollisen hallituksen jäsen on yhtiömiehenä toisessa yhtiössä, joka on maksukyvyttömyysmenettelyssä, ei voida sellaisenaan käyttää perusteena sille, että kyseiseltä verovelvolliselta evätään järjestelmällisesti arvonlisäverovelvolliseksi rekisteröityminen.

Oikeudenkäyntikulut

45 Pääasian asianosaisten osalta asioiden käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevien asioiden käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kahdeksas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY, sellaisena kuin se on muutettuna 13.7.2010 annetulla neuvoston direktiivillä 2010/45/EU, 168 artiklaa, 213 artiklan 1 kohtaa, 214 artiklan 1 kohtaa ja 273 artiklaa sekä arvonlisäveron neutraalisuuden periaatetta, luettuna oikeusvarmuuden periaatteen, luottamuksensuojan periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen valossa, on tulkittava siten,

että ne eivät ole esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan silloin, kun verovelvollisen arvonlisäverotunniste on peruutettu sen takia, että sen kuudelta peräkkäiseltä kuukaudelta jättämissä arvonlisäveroilmoituksissa ei ole ilmoitettu verollisia liiketoimia, mutta verovelvollinen jatkaa arvonlisäverotunnisteen peruuttamisesta huolimatta toimintaansa, toimivaltainen veroviranomainen saa velvoittaa tämän verovelvollisen perimään verollisten liiketoimiensa osalta maksettavan arvonlisäveron, edellyttäen, että verovelvollinen voi hakea uudelleen rekisteröintiä arvonlisäverovelvolliseksi ja vähentää ostoihin sisältyvän arvonlisäveron. Sitä seikkaa, että verovelvollisen hallituksen jäsen on yhtiömiehenä toisessa yhtiössä, joka on maksukyvyttömyysmenettelyssä, ei voida sellaisenaan käyttää perusteena sille, että kyseiseltä verovelvolliselta evätään järjestelmällisesti arvonlisäverovelvolliseksi rekisteröityminen.

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: romania